

هیئت مریدان اهل بیت (ع) در محله التیمور، محفلی برای نیایش و همدلی توان یابان است

وقتی کسی به فکرمان نبود

شاهیان هیچ اتوبوسی آن طور که مناسب شرایط جسمی شان است برایشان ساخته نشده است. هیچ مسیر ویژه‌ای برایشان طراحی نشده است که بی عیب و ایراد باشد. و نگاه‌ها کمتر به آن‌ها عادی است. وقتی دیگران برایشان کاری نکردند، خودشان دست به کار شدند. رفت و آمد به مساجد و تکایا سخت بود و نگاه‌های مردم دشوارتر. برای همین هیئت توان یابان راه انداختند. جایی که نه تنها در آن توسل می‌کنند و عقده دل می‌کشایند، بلکه راه‌هایی برای گره‌گشایی از زندگی هم در انشان پیدا می‌کنند. از کمک به خانواده‌های نیازمند گرفته تا تلاش برای جلب توجه مسئولان امر و بهبود مشکلات. این هیئت فقط یک مکان مذهبی نیست، بلکه محفلی برای همدلی و پویایی است. هیئت مذهبی مریدان اهل بیت (ع) در محله التیمور، یک سال و نیم است که فعالیت مجوزدارش را آغاز کرده است و حالا بیش از هفتاد مستمع ثابت دارد؛ مستمعانی که گرچه بیشترشان اهالی مجتمع‌های محمدیه در خیابان پنجنتن ۵۵ هستند، از سایر نقاط شهر نیز هستند که خودشان را به برنامه‌های این هیئت می‌رسانند.

فقط برای دعانویست

«دعا بخوانیم، تمام شود؟ نه! این هیئت باید وسیله‌ای باشد برای خیر رساندن». این جمله را یکی از اعضای قدیمی و بنیان‌گذار هیئت می‌گوید. هیئت توان یابان فقط برای برگزاری مراسم عیاد و عزاداری نیست، بلکه واسطه‌ای شده برای رساندن دارو، کمک‌های معیشتی، تأمین لوازم خانه و مهم‌تر از همه، حمایت از خانواده‌های درگیر با مشکلات معلولیت و جسمی و حرکتی.

مهدی چناری توضیح می‌دهد: امسال بیش از صد بسته معیشتی توزیع کردیم، هزینه دارو پرداخت کردیم و در حد بضاعتمان لوازم خانه تهیه کردیم. امام‌هم‌تر از همه این‌ها، اینجا جایی است که توان یابان از انزوای بیرون می‌آیند، کنار هم قرار می‌گیرند و می‌فهمند که تنها نیستند.

مداحی و گره‌گشایی

بسیاری از اعضای هیئت، سابقه فعالیت در دیگر هیئت‌های مذهبی را دارند. چناری که بیش از ۱۰ سال در هیئت‌های دیگر فعال بوده است، می‌گوید: ما صرفاً یک هیئت دیگر راه نینداختیم که فقط مراسم مذهبی برگزار کنیم. آمدیم که بیشتر بتوانیم خدمت کنیم. هر گرفتاری، هر مشکلی که خانواده‌های توان یاب دارند، سعی می‌کنیم تا جایی که بتوانیم حلش کنیم.

این کمک‌ها فقط مالی نیست. حمایت‌های روحی و اجتماعی، ایجاد حس اعتماد به نفس و کنار هم نگاه داشتن افرادی که ممکن بود به خاطر شرایطشان منزوی شوند، مهم‌ترین نقش این هیئت است. تکتم چناری درباره روزهای اولی که وارد این جمع شد، می‌گوید: اولش خجالت می‌کشیدم، ولی کم‌کم دیدم که اینجا همه مثل هم هستند؛ همه درک می‌کنند، نیازی به توضیح دادن و معذرت خواهی نیست. همین است که هستیم و باهم قوی‌تر شدیم.

ایستادیم و ساختیم

این هیئت نه وابسته به جایی و نه از حمایت‌های خاصی برخوردار است. کمک‌های مالی و امکانات از طریق مردم و با پشتکار اعضای خود هیئت و خیران تأمین می‌شود. البته که اعضای هیئت هم با مسائل معیشتی و هزینه‌های درمان دست به گریبان‌اند. آرزو آفقهی، یکی دیگر از اعضا، توضیح می‌دهد: یک فرم شناسایی داریم که افراد نیازمند خودشان درخواست می‌دهند، بعد ما تحقیق می‌کنیم که واقعا نیاز دارند یا نه. بعد هم هر کمکی که از دستمان برآید، انجام می‌دهیم.

امام‌هم‌ترین دستاورد این جمع، نه بسته‌های معیشتی و نه داروهای تأمین شده، بلکه روحیه‌ای است که بین اعضایش جریان دارد؛ «خیلی وقت‌ها شده است که احساس ناامیدی کنیم، ولی این جمع دوباره آن حال خوب را به ما برگرداند است.»

نگاه‌های اجتماعی را چه کنیم؟

مشکلات توان یابان فقط محدود به موانع فیزیکی نیست. نگاه‌های اجتماعی و حس نادیده گرفته شدن، بزرگ‌ترین چالش آن‌هاست. مرضیه بزدانی، یکی از اعضای هیئت که فرزند معلول دارد، می‌گوید: خیلی از ما تجربه نگاه‌های تحقیرآمیز به اعضای خانواده‌مان را داشته‌ایم، ولی این هیئت به ما نشان داد که معلولیت، محدودیت نیست و خجالت ندارد. این جمع نه فقط برای مراسم مذهبی، که برای مناسبت‌های دیگر نیز کنار هم جمع می‌شوند. اردوهای زیارتی، دوره‌های صمیمانه و حتی تلاش برای تغییرات شهری از جمله فعالیت‌های آن‌هاست. تکتم چناری با خنده‌ای از روی ناراحتی می‌گوید: این اتوبوس‌های جدید که همه می‌گویند برای توان یابان مناسب است، حدود پنجاه سانتی متر از سطح زمین ارتفاع دارد. من نمی‌دانم چطور یک فرد با مشکلات حرکتی می‌تواند از آن پله بلند، بالا برود. بارها زنگ زدیم، گفتیم، پیگیری کردیم، ولی هنوز هم تغییری ندیده‌ایم.

